

J. Pinn.

Pille-aed.

Õimene peenar.

1896.

ARHIIV-
RAAMATUKOJU
H. LEOK

Wiljandis,

Trüfitud A. Beet'i trükikojas
1896.

J. Piinn.

Lille-aed.

Esimene peenar.

1896.

ARHIIV-
RAAMATUKOGU
H. LEOKE

Wiltandis,

Trükitud A. Beet'i trükitojas

1896.

Дозв. Цензурою, — Юрьевъ, 12 сентября 1896 года.

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

✓

S 16934

0

Rewade ödied

önes ja pönes.

Wind laske laulda.

Mind laske laulda, sest kewade
 Meid kõiki kutsumas ilule:
 Baat lilled tulnud ju hulgana
 End ilupidule ehtima.

Et kewade õues ja põues mul weel,
 Sest õnnel nüüd hõiskata iškab mu keel.
 Ma hõiskan nüüd õnnel, et helinad
 Siin orus ja laanedes laksuwad.

Mets kuulab mu laulu nii lahkesti,
 Ta taja toob vastu mul terwisi;
 Tärw kohab nii taja, ja laeneke
 Loob wiisi kaasa mu laulule.

Meid laske laulda, sest kewade
 Meid kõiki kutsumas ilule:
 Nüüd hõiskawad linnud ja hõiskawad muud:
 Kuis wõin ma fiis waitima sundida suud?

Mis weel ihkan.

Drnad, kirjud öie loorid
Moorel elul ehivad,
Lustilised linnukoovid
Dnnelifest hõiskawad.

Kena kewade on õues,
Kewad' metsas, mägedes,
Kenam kewade weel põues,
Kenam kewad' südames.

Sest nüüd ihkan laulu laske
Südamest nii sügawast,
Kuni elutalw nii raske
Kõidab kinni keelekest.

Siis näen, kui Siinu filmi.

Kui taewas toonud pilwe
Sääl päil'se palgele,
Siis näen ka sinu filme
Nii kurwa, tasase.

Kui lang'wad alla ilma
Säält pilwest pisarad,
Siis näen kui sinu filma
Ka nutul niiskewat. —

Kui aga näen ma taewast
Nii selge sinise,
Siis waatawad kui hellast'
Su filmad minule.

P a u l d e s.

Lustil liigub jälle laenefe
Wirgaliste weedes rannale;
Lenda, paat, nüüd läbi laenetest
Waiksel õhtu õhul tasakeft.

Laene õlal wäikse paadi pääl
Kõla, Geesti laul, oh kõla jääl,
Laewa Tja ette kõrgel auul
Hüüa Wanemuise laste laul!

Metsad kaldalt kaasa kajawad,
Paulu mõnuft juttu ajawad;
Mäki neiud laulwad laenetest
Kaasa terwitufel tasakeft.

Tõe kaldal, halja punde all,
Paulwad linnud ühes õhinal:
Laskem paati lustil liikuda,
Pauledes kaldalt kaugel kiikuda.

A i n u l t S u l l e.

Sulle ma laulan, Sulle ma hõiskan,
Sulle ma ihkan elada weel;
Sinu ette kõik põrmusse puistan
Seda, mis kalliks mul elu teel.

Sulle ma annan, ainult kõik Sulle,
Mis fiin mõtelda mõistab mu meel,
See eest, et nii armjaste mulle
Ütlefid: „Ja“ kord elu teel.

K e w a d e l.

Päikse kuldjed kiired
Lõõnud lõffele,
Suikeu uinuw elu
Ärkab uneste.

Laiad lume hanged
Suest kaowad,
Päikse meelitusel
Weteks waowad.

Laened lusti sõidul
Wigalt weerlewad,
Alla oru sülle
Kiirelt keerlewad.

Šhu süles hõiskab
Lustil looke,
Waatab laente mängi
Alla armfaste.

Teretusi kannab
Tasa tuule tiib,
Ärk'wa loodusele
Teretusi wiib.

Teretusi kuuled
Süida sinagi,
Eks siis hõiska wastu
Dale tagasi? —

S u f i l m a d .

I.

Su finifilmad waatawad
Nii õrnaste ja tase,
Mu rinda aga jaadawad
Nad nooled waludega!

Sa nendest walunooledest
End haawatud küll tean,
Sind aga fiisgi südamest
Ma imekalliks pean.

II.

Küll waat'siwad Su waiksed filmad
Nii argfelt, armsfalt alati,
Kui õhtu taewa tähte ilmad
Mu südant läbi põhjani.

Ei aga wiimseid saladusi
Mu rinnast nad ei riisu saand,
Nüüd alles ütlen awaldufi,
Et ammu Sind wa armastand!

N i i k a n a .

Nii kava, kuni tähte ilmad
Sääl õhu wallas piiravad,
Nii kava mulle Sinu filmad
Dn ainult kõige armsamad.

Nii kava, kuni kuldab eha
Sääl taewa piirel pilweši,
Nii kava suudan palwet teha
Su eest küll ilka, alati.

Nii kava, kuni õite wilus
Dn laulmas lahke linnu keel,
Nii kava, neiukena ilus,
Siin mõtleb Su pääl minu meel.

S u w o o d i ä ä r e s .

Jää magusaste magama,
Su woodi ääres walwan ma!
Mu käsi, kallid, kaitseb sind,
Dh uinu mureta mu lind.

Su pääd ma palwes paitan
Ja palwed taewa läkitan,
Et une inglid hulgana
Sull' magust und woiks soowida.

Ja õnnist unenäokest
Rad tooksid Sulle ülewest,
Et hommitul näeks ärkama
Sind naerulise näoga.

K a u g e l e .

Kaugele, kaugele —
Oh, kui magus mõtteke!
Pilku laia ilma saata,
Läbi õhtu õhu waata
Tema poole sageste
Kaugele!

Kaugele, kaugele! —
Tuuled kandke tasaste
Minu mõtte magususi,
Slusamaid igatsusi
Tema juurde sageste
Kaugele! —

K u i m ä l e t a n .

Kui mäletan neid sõnu,
Neid sõnu hellamaid,
Mis mulle sagest ütlid,
Nii armsaid, mahedaid.

Kui mäletan need pilgud,
Need pilgud noldena —
Mu südamesse käisid
Nad waitse waluga.

Kui mäletan, siis sagest
Nind uuest walutab —!
Sa süda selles mõttes
Beel uusi haarvu saab!

Ma näen, tunnen ja aiman,

Ma näen finililles
Su filmi, ilusaid,
Ma kuulen linnu laulus
Su sõnu, õrnemaid.

Ma tunnen tuulekohas
Su mõtteid, muresid —
Ja aiman õhtu ehas
Su armsaid pilkusi.

Su igatsusi täita
Ma tahaks südamest,
Kes aga teed võib näita
Siit eluorgudest?

Sest pilveni ju seis'wad
Me' wahel lumemäed
Kas pilgud, mis jäält reis'wad,
Kord sulatawad jääd? —

Nii otsata kallis Sa mul!

Kui kallist ma kannan Sind mõttes,
Ei jõua Sull' seletada;
Ma langeks Su kaela ja nuttes:
Sind omaks nimetaks' ma.

Ei aga küll teada ma jõua, —
Kas südames seisjan ma Sul?
Ses mõttes ma sagedast' nutan! —
Nii otsata kallis Sa mul! —

P õ s t j ä i p u n a m a .

Duli tali tafakest',
Sündis Soomest salakest',
Mia äärde anged löi,
Libe laia tee meil tõi.

Sest siis lastsin lustiga
Eiugu alla hangeda
Toistre Manni seltsis sääl
Wäik'je kerge kelgu pääl.

Mannil palge punetas,
Käsi kanged' külmetas,
Kuid ei sellest hooli see,
Kelle käes on liuutee.

Hang meil warsti alanes,
Tali õuest taganes,
Ühes liuutee ta wiis,
Kandsin kelgu kodu siis.

Aga post jäi punama
Mannil õrna iluga,
See mull taewa rinda toob,
Õrna lootust sinna loob.

Ihkab, et saaks elu-teel
Manni seltsis sõita weel,
Eiugu lasta lustiga,
Kas wõi kõige elua'a.

M u u d a t u s.

Kui käisin ma karjas, kus kaswasid kannid
Siis kannide keskel ma silmasin Mannit;
Ja õue all kenamas lillede koplis
Nii sagedast' õrnemaid õiesi noppis.

Siis küsisin Mannilt: „Üht lille mull laina,
Üht wäikest sinikannikest aina!“ —
Ei kuulnud Manni siis ial mu juttu,
Waid korjas sülesse lillefid ruttu.

Nüüd mõnigi suwi sest mööda ju läinud.
Ma Mannikest olen jääl koplis weel näinud;
Kui küsin nüüd lille, ei keela küll Manni,
Waid kingib mull' ikka ja alati kanni.

M ä e h a r j a l.

Kui wiimselt mäelt Sind saatsin
Dõ läbi pimedada,
Ja alla orgu waatsin,
Kus läksid minema:

Ja kui Su sammud mulle
Ei kostnud enam teel,
Siis seisin mäe harjal
Ja palwetasin weel.

Ei näinud tähte walget
Ja kuu ei paistnudgi,
Nii Su eest teha palwet
Ma wõisfin wagusi.

M u m e e l e s .

Weel heliseb mu meeles
Su hella ilus hääl,
Nii igas linnu keeles
Mu ümber fiin ja säääl.

Ja tihti õhtu tuules
Ja ilu aiman weel —
Su fala häält neis kuuldes
Sääb kurwaks minu meel

Sääb kurwaks, et ei kuule
Su hella hääle hüüd,
Ei ial mull' Su huule
Ei laula enam nüüd.

M a k a r d a n .

Ma tunnen su tujusid tuuldes,
Kord waljud, kord wagusad nad;
Nii sagedalt tormi häält kuuldes
Ma kardan, et wihaseks saad.

Sest ihtan ma ilma nii ilust,
Ja õhku nii õrna ja hääd,
Ma kurwaks saan tormide wilust,
Miks pära? Sa seda ju tead.

S u p a l g e l .

Kuis ehiv õrna iluga
Su palgel roosiline maa!
Sääl nagu loidud liiguvad
Ja kulla laened liiguvad.

See roosiline laente kuld
Teeb palge ümber nagu tuld,
Säält tuleloidud hingesse
Mull' toowad walu waikjeste.

Mu mõtted kui mere laened,
Kes rahuta reisivad
Nad tõttawad siia ja sinna
Ja kaldale kaowad.

Mu neiu, Sa oled see kallas,
Mu mõtete rannake,
Su juurde mu walude laened
Siit weerewad wõõrsile.

Need lillid.

Need lillid ammu närtfind
Ja kuiwand igawest,
Mis kingituseks andsid
Kord lahkest südamest.

Mad aga fiisgi rääk'wad
Su wagaist wiisidest,
Ja teadustust toowad
Su hinge häädusest.

Mad tuletawad meelde
Su pilke, õrnemaid;
Siis sagedaste nutan
Neil pääle pisaraid.

Ainult teab.

Kas arwad, et mu armastus
Dn sõna-kõlinal,
Ehk et mu hellam igatsus
Dn ilmas heljumas?

Ei ilm ei tea mu igatjust,
Mu armust aru saa,
Waid ainult teab mu armastust
Mu süda salaja. —

S u l a h t u s .

Su lahtus, neiu, oh kuis wõidab
Mu ümbert elumure ööd,
Ja minu ümber kuldseft fõidab
Üht imeilust lillewõöd.

Ja kui küll ifka, ifka sulle
Wõiks jääda ka see kallim wõit,
Siis oleks elutee küll mulle
Üks imeline lustifõit.

Siis wõiksin wõidu laulma tulla
Ma lustilise linnuga,
Ja sinule, mu kallim kulla,
Ma laulaks terwe elua'a.

T u u l .

Tuul kase lehti kahistas
Nii tafaste,
All kase warjus jahistas
Hääl minule:

„Mu kallim wara ilma sees,
Oh kuule mind,
Arm jänutab siin sinu ees —
Kui wäfind lind.“

Tuul kohas kaasa kaunist häält,
Kuid jahutas
Mu rinda; — pea, pea säält
Meid lahutas.

S ö w a r j a b .

Sõ warjab waitfjelt ilma
Ja uinub mets ja maa,
Ei aga und mu silma
Ei tule rahuga.

Sest minu mõtteilmad
On öödest walgemad,
Sääl sinu waitfjed filmad
Kui päik'sjed säravad.

T a õ i t s e s .

Ta õitses õrnalt wäljadel
Kui puhas õieke,
Ta õisi kuldas kõrgusel
Noor koit nii hellaste.

Ta õhtu õh' ta õitele
Mu terwitusi wiis —
Mis saata wõisid saageste
Küll ikka, ikka siis.

Ei aga ilus õie ilm
Säänd kaua õitsema,
Waid üürikeseks lillefilm
Mind mõistis meelita.

Kas wali tuul wõi kuri ilm
Sääl juures süüdlane,
Wõi lillekeste finifilm,
Et uinus häliste?

Meeles eluaja.

Sinu huultest mulle „ja“
Oh kui magus sõna,
Kui sind wõtsin küsida:
Armastad mind Sina?

Sinu huultest mulle „ja“
Hellam hääle kaja
Seisab kuldse kõlaga
Meeles eluaja.

W a r a s.

Püüdis salamahti
Südan warasta,
Aga nägi wahti
Hoidmas hoolega.

Seft et üks seis' lufus
Kaske riiviga,
Dotis, kuni tuffus
Hoidja unessa.

Siis ta kiirest tõttis
Luffu lõhkuma,
Südame säält wöttis,
Wöttis salaja.

Nõnda wargfel wiisil
Südame ta sai —
Aga sellel reisil
Dmast ilma jäi.

O h n i i s a g e s t' p ü ü a n .

O h n i i s a g e s t' p ü ü a n ,
O h n i i s a g e s t' m a
T a h a n t u k s' w a t r i n d a
T a s a w a i g i s t a !

A g a k u i s w ö i b w a i k i
T a s a r i n n a t e ,
K u i j u a r m u ö n n e s t
T u k s u b h e l l a s t e ?

S e s t o h t u k s u , t u k s u
S ü d a r i n n a a l l ;
S u e h e l l a s ö n n e s
S t k a k a l l i m a l .

A n n i .

K a s w i s w ä i k e A n n i k e ,
M a g u ö i t s e w k a n n i k e ,
M a e r i s w a a t e l w a g u s a l ,
P i l g u l m e s t m a g u s a l . —

A g a k u r i s ü g i s e
K a n d i s k a n n i h a u a s s e ,
Ü h e s A n n i k a t a w i i s —
R i n n u s t k a d u s r ö ö m u w i i s !

L e i n a n a e g u i l u s a i d ,
K a e b a n t a g a m ö l e m a i d ,
K a e b a n , k u n i k a s w a w a d
U u e d k a n n i d k a n n i m a d .

S u u r j ü d a

Sul „suur“ olla süda,
Nahwas räägib nii.
Ei ma usu seda
Ilmas ialgi.

Isse wäike oled —
Dri ja hellate,
Kuis siis rinnas kannad
Suuire südame!

Suurde südamesse
Palju paha läeb,
Wäiksest wihatülist
Üsna tühjaks jäeb.

Aga wäike süda
Nuttu täis ta saab,
Wäiksest wihatülist
Üle laenetab.

Õnnelik siis oled,
Et wõid omanda
Suurt ja lastet südant,
Kessee täis ei saa.

T u u l h u l w a b.

Tuul hulwab waljust wastu pääd,
Kui tahaks ta mult riisu hääd,
Mu kumma armu rinna seest,
Mu õitswat õnne minu eest.

Kas aga, tuul, wõid jahuta
Mu rinda, armust lahuta,
Arm, mis ju kummem tuledest
Ja põlewam weel päikesest.

S i i s t e a !

Kui paksud pilve tiivad
Sääl lendwad taewa teel,
Siis tea, terwist wiivad
Nad Sulle, neiu, weel. —

Mu rinnast ohkekuha
Neid pilwi lemmutab
Su juurde, neiu, puha,
Sind wiimselt terwitab.

Ja kui sääl pisar pilwist
Su pääd niiskeks teeb,
Siis tea, et see mu silmist
Nii walust wälja keeb.

Ja kui need piisad jahed,
Mis sääl sull' sadawad,
Oh mõtle pilka wahet!
Nad kõrgel jahtuwad.

Neid wõta terwituseks
Weel minult wastu ja,
Siis tea: neid nutab süda,
Mis wõtsid haawata.

Sõua pilweke

Sõua, jõua pilweke
Kõrgel taewa teel,
Tuhat terwist temale
Kanna kaugele weel!

Tasa õhtu õhuga
Teda terwita,
Ja siis waitse rahuga
Saada uinuma.

Claudiale.

Kus Läänemeri wahutab
Ja laene laenet mängitab,
Kus päike wetewalda läeb
Ja ilus eha hiilg'ma jäeb:

Sääl õhtul armsal eha a'al
Sain tundma neiut Pärnumaal,
Kel lille ilu, linnu meel,
Ja woorns krooniks eluteel.

Ja oh see ilus mereõis
Mind wäga armastada wõis!
Ei kuldseid pilgud kustugi,
Mis süütsid rinda loitugi. —

Kuid elusaatus imelik,
Kus käsu all on surelik:
Ja lahutas mind Claudiast,
Mu ilusamast õnnemaast.

K u i k ä i s i n .

Kui käisin kenas lillekoplis
Kord diekuude hommikul,
Siis ilusamaid lilla noppis
Mu käsi kingituseks Sull'.

Ja kui ma murdsin wiimast lille
Su wäikse ilupärjasse,
Siis torkas waljust wastu mulle
Üks nõges, kuri, kihwtine.

Nüüd ettewaatust igas kohas
See mulle meelde tuletab ;
Sest „eluditswas“ lilleluhas
Wast mõni nõges kõrwetab.

Ma otjin tõde ilma sest,
Ja aga põgeneb mu eest ;
Ja jälgi ainult leian ma,
Mis wale püüab warjata.

S i l m w i i b i s .

Silm wiibis õrگا õnne täis
Su puhta palge pääl,
Ja hingest jala läbi täis
Üks imemogus hää.

See hää! kui kuldse koidu tuul,
Mis tasa kohistas,
Ja sõnata mul seisis huul,
Kuid rinnas walutas.

ARHIIV-
RAAMATUKOGU
H. LEOKE

See on mu isamaa.

Mis armsamat fiin ilmas tean,
Mis kallimaks ma kõigist pean,
See on: mu isamaa!
Ei wõdras waim wõi lahuta,
Mu rinda, armust jahuta,
Su wastu, isamaa!

Siin õdede ja wend'e seas
Käin, liigun omas elneas
Küll rõõmsa rahuga.
Sa wiimist aset annad mull',
Mu wärsind keha, jõuetul,
Su pinnas puhata.

S u p i n n a l .

Su pinnal olen käinud
Su noorelt lapsena,
Su pinnal olen näinud
Mõnd rõõmu, walu ka.

Su pinnal sinu pinda
Ma tahan armasta,
Arm täidab minu rinda
Su wastu, Isamaa!

Kus wennad wiibiwad.

Kus läigib põhjas merelaht,
Käib keerul kõrgel laine waht:
Säält filman Soomemaad;
Säält üle wahutawa wee
Käib minu igatsuste tee,
Kus wennad wiibiwad.

Säält paistwad wastu kalju mäed,
Kui muistsed Kalewite käed
Wind tahtwad tereta;
Mad rääk'wad ühenduse nõuust
Ja muistsest Kalewite jõuust
Säält mulle salaja.

Seft seisjan mõttes mitmel a'al
Ma mõõrsil nendel Soomemaal
Mii sagedaste sääl.
Ei tahaks ial lahkuda,
Waid wiibiks ühes wendega
Ta kalju piinna pääl.

N ü ü d j ä l l e .

Küll seitse rasket aastafada
Sind rõhufiwad, isamaa!
Nüüd jälle waba sinu rada,
Nüüd jälle waba, waba sa. —

Nüüd jälle Gesti poegi toidab
Ta wanemate waba muld,
Nüüd jälle uuel elul koidab
Arm wabaduse walget tuld.

Nüüd jälle laulu laened käiwad
Sin kohisedes kõrgele,
Mis kawa, kawa waiti jäiwad,
Nüüd jälle ärkand elusse.

Nüüd jälle noorel priiskel palgel
Nus ilu ehiv Gestimaad,
Nüüd jälle wabaduse walgel
Ta pojad tütreid tõusewad.

Nüüd jälle nagu ennemuiste
Arm wendi hoidku ühes koos,
Et ühenduse lillepuiste
Si närtfiks elumaru hoos.

O h kuis raudu pandi!

Mu isamaa, Su rahwad —
Su muistsed wanemad,
Kuis olid wõitjad, wahwad
Ja wapräd sõdijad!

Kui Lembit lippu kandis
Nii kindlal kangel käel,
Ja pärga päha pandis
Ja oma wapräl wäel.

Ta wägi wõdraid wõitis,
Ja hoidis Isamaad!
Neid kowast' kinni kõitis,
Kes liiga tegiwad.

Ei aga wõinud wõidud
Neil jääda igawest',
Waid fortssilaste sõidud
Neil wiisid wõidu käest.

O h kuis siis raudu pandi
Ja poege kanged käed,
Ja wõõral orjaks anti
Ja wõitjad wapräd wäed!

Seft rääk'wad aastafajad
Weel kawa waluga, —
Kuis olid hirmsad ajad
Su pinnal, isamaa!

Ei enam were ojad
Su wälje wäeta;
Su rahwa kauged pojad
Tööd teewad rahuga.

K u i t õ u s e w a d .

Kui tõusewad
Sul tormid siit ja säält,
Ja kohawad
Nii kurba laebe häält:
Siis ärgu see
Küll kohutagu sind,
Ja araste
Siis ärgu tuis'ku rind!

Kui tormi suu
Ka surma kuulutab,
Ja masti puu
Su laewal käriseb;
Siis julgeste
Weel päästepaadi pääl
Sa rannale
Oh püüa, püüa sääl!

**Sinilillekesed
elutec ääres.**

Oh ära elu purje. —

Oh ära elu purje
Nii uhkelt ehita!
Nag toob ehk torme, kurje,
Kord marul mäsfama.

Ja kui siis mere turi,
Nii kurjalt kohiseb —
Siis sagest' uhke puri
Bast laewal laguneb.

Nii mõnigi on käinud
Siin kõrgi meelega,
Ja aga pärast näinud
End üsna madala.

Ilm ise ekkimisi täis.

Kui rasket laimurahet langeb
Su pääle ligimeste käest,
Kui sinu ümbrus külmaks langeb,
Sust lahku lööwad kõigist wäest; —

Kui leida pole ühte ainust,
Kes sulle tröösti tuua teaks,
Kes pesta wõiks meel hirmsast laimust.
Su ekkimisi süüta weaks. —

Kui aga süda süüski süüta
Sul tufsub rahul rinna all:
Siis laje pääle laimu hüüda
Maailma kiusjul kurjemal.

Sa aga tõtta sinna teele,
Kus auusus, tõde käimas näis,
Need tuletawad jäl Su meele:
„Ilm ise ekkimisi täis.“ —

Kus on see magus marjamaa?

„Kus on see magus marjamaa,
Mis otsid ammu hoolega?
Eks jõua juba ligi tal?“
Nii küsib jüda rinna all.

Sa eksid, uidad siin ja sääl
Kui laastukene laene pääl,
Ei leia puhkust, peatust,
Kus waigista' wõiks igatsust.

Sa ilmas teisi tut'waid näed,
Kus magusamad marjamäed;
Tee sinna aga imepikk,
Ja eluõodes eksilik.

Hääl aga wastab südames:
Ei maad küll kuskil marjades,
Waat' marjamaa Su jalge all
Ja õndsam ase ülewal.

II.

Ei saa ilmas ialgi
Inimene kätte,
Kus on woolmas alati
Hellam õnneläte.

Glü kuldse koiduga
Õnne laened läewad,
Sulle waimus toiduna
Minult meelde jäewad.

K u i m e e l i t a b .

Kui meelitab Sind mõni waade
Siin laia ilma laane sees,
Kui mõne õrna pilgu saade,
Kui kutse hääl Su siidames:

Siis ära jookse tormi võidul
Ja järel läbi ilmadest ;
Sest jagedaste kiirel jõidul
Sa eksi ära õigest teest. —

Sa kanna mõttes kallist kaju
Ja otjust tehes oota veel,
Wast mõne õrna pilgu tuju
Sääb kiirest kalgiks elu teel.

O l i k o r d .

Oli kord, et paradiisi aias
Adam Gewat hellast armastas,
Oli kord, et Gewa oli maias
Keeldud wiljast armsalt hammustas.

Oli kord, et käsku waljust' anti,
Wälja minna õndsast Gedenist,
Kindlal käsul aida kinni panti
Adam haris põldu ohakist.

Oli kord! Nii kadund õnne kaebab
Süda walusamal wärinal.

"Oli kord!" Nii aeg ja elu hüüab :
Waata hauda mädamd risti all!

Kas on need rõõmsad rahu kõned.

Ma waatan sagest' pilwe sõitu,
Kui tuul neid lendes liigutab,
Nad nagu jooksewad jääl wõitu,
Pilw nagu pilwe taga a'ab.

Kas on need rõõmsad rahu kõned,
Mis kohinates kostwad säält?
Wõi on sääl tülitsemas mõned
Wõi kuulen nende sõimuhäält?

Ei räägi rahust nad, ei sõimust
Säält alla selge sõnaga,
Nad rääk'wad sellest imewõimust,
Kes neid sääl lasseb liituda.

Seft wõimust, mis kõik ilma kerad
Siin kindlast käsi leerata,
Mis saadab wäik'sed seemneterad
Siin oma idu ajama.

Seft wõimust, mis ka findki saadab
Siin elutee pääl edasi,
Mis igal ajal waikselt waatab
Su talitusi hauani.

K e l l a k a j a .

Kui helisebes surmakellad
Mu kõrnu kaugelt kajavad,
Need toonid imeõrnad, hellad
Siis südant nutma ajavad.

Need waiksed waluhääled wiivad
Mind rahuriigi rajale,
Need toonid nagu ingli tiivad
Mind kandwad õndsja ajale.

Dh õnnis aeg! Ei aga tea,
Mil hüüab hää mu järele,
Kas kutsjub mind see kõla pea
Siit eluorust ülesse.

Nii kaua süisgi kurwalt kuulen
Küll surma kella helinaid,
Nii kaua, kuni sinna tulen,
Kus surm teeb lahti wärawaid.

Siis kõla, kell, ja kuldse! kajal
Ja ära kurba kuuluta
Keil', kellel küllalt eluajal
Weel aega antud elada.

Kius ei kesta igawest.

Tähtistaewa wõlwi waates
Dhtul filman ülesse,
Mõtteid, igatsusi saates,
Kõrge tähte paistele.

Sääal, kus waitfed walged ilmad
Reisimas on rahumaal,
Sinna poole sõudwad filmad
Dõ ja ämariku a'al.

Hing siis ihtab liüa lendu
Ilma kiusust kurjemast,
Wõtaks ühes rahu wendu
Päästaks ilma nurinast.

Sääal ju õndsam, armsam ase,
Rõõmulisem rahumaa,
Dnuis ilm ei enam lasse
Kiusu kurjalt kifada.

Selles ootes olen julge:
„Kius ei kesta igawest!“
Ingel lennuks laenab fulge
Kord sääält rahu ilmadeft.

K a l d a l.

Laenete, laenete —
Jäe ja pilguks paigale!
Lase ma tõttan turjale sulle,
Ole lord saatjaks siin eluteel mulle,
Sina ehk lord mind sinna wiid,
Kus on lõpnud tüli ja riid.
Laenete, laenete,
Peata pilgute paigale!

Mehete, mehete,
Ära nii kurwalte kõnele
Kuulen kaldalt su kaebamist,
Tean su saatust nii tormilist.
Pole mul enesel paremat siin,
Tormide jekka siis sinugi wiin.
Mehete, mehete,
Ära sa tule mu turjale!

Wahwaste, wahwaste
Pane sa wastu tormile!
Käi sa kaldal siin kindlamal sammul,
Wõitle wahwaste wägewal rammul
Küllap siis sinagi saad lord sinna
Rahu randa, kus möte on minna,
Wahwaste, wahwaste
Pane sa wastu tormile!

K u u.

Dõ troonilt armsalt alla waatab
Kuu oma puhta palgega,
Maailma lastel läiget saadab
Kus öö nii must ja iluta.

Ta waade nagu tahaks kurja
Siit elu orust hirmuta,
Ta nagu tahaks a'ada nurja,
Kõik, mis siin püütab ekfita.

Ta nagu tahaks häädust luua
Maailma õue elama.
Ta nagu tahaks tröösti tuua,
Kes maha jäetud leinama.

Ta nagu tahaks abi saata,
Kes kurb ja ekfibi ükfinda
Ta nagu tahaks armul waata,
Kes ohkab, nutab salaja.

Ta nagu tahaks sülle wõtta,
Kes armus üksteist hoiawad,
Neil nagu käemeheks tõtta,
Kes armutruudust wanduwad.

Dh kuldne kuu, su waga walge
Küll palju näeb ja palju teab,
Kuid aga sinu puhas palge
Suu igawesti kinni peab.

A h w i m i n e .

Ahw kuulis laulwat linnukest,
Ta tahtis laulda ka,
Nii hakkas kõigest südamest
Ta inet ajama.

Oi, ilus, ilus otjata
Mu ine ilmale, —
Nii mõtles pärdik rõõmuga
Ja kinnus liialte.

„Oh! kuulge, kuulge pärdikut
Kuis kenast laulamas,
Wist noodid ette märgitud?“
Nii eesel imestas.

Kuid lindu põesas pahandas
See kuri kinnmine,
Ta hüüdis wiisid waitfemas
Siis wastu eeslile:

„Mis pime pärdik noodist teab,
Mis teab ta laulmisest?
Kui mõni loll end targaks peab,
Saab kiitust lollidest.“

Sa ära, sõber, suurusta!

Napoleon suur sõjamees
Kord kiitles terve ilma ees.
Kui ilm seis' ta ees hirmu täis
Ja tuhandeid ta järel käis.

Siis sagedaste ütles ta :
„Waat' midagi siin wõimata,
Waid ainult leida „wõimatus“
On narri sõna raamatus.“ —

Seesama kuulus kiitleja
Sai aga warsti nägema,
Ta tahtmisel jäi wõimata
Maailmariiki rajada.

Ei saand' ta ühte lapikest,
Sest suurest ilma lainest,
Mis püüdis, ihkas tindlal käel
Ei saanud ial õnne mäel.

Sest ära, sõber, suurusta,
Sul ilmas palju wõimata.
Sa ära hoopis ainult „nõust“
Waid kiitle „tehtud tööde“ jõust.

R ö ö w e l.

Kaebe hää! kohades kostab nii waljust,
Kaebades kohawad lindude suud;
Kaebades langewad killudgi kaljust,
Kaebades kohawad kodumaa puud!
Et su paremal, pühamal pinnal
Wihast waenlast kaswatad ja,
Rööwelt ja uinutad enese rinnal —
Seda wõib hirmsaste tafuda ta!

Suba su paremad pojad end andwad,
Hirmsama waenlase wastaseks nüüd,
Suba ta wastu nad mõõka küll kandwad,
Waenlast wõita küll paljude püüd —
Kodumaa, wiibi, oh wiibi weel walwel,
Tungides purusta waenlase köit;
Käse oh ülesse tõusta ka palwel:
„Isa, oh anna, oh anna meil wõit!“

Walwel ja palwel, kõik minu kallid
Rööwlile ristipuud walmigem nüüd
Ühes nõus astugem noored ja hallid
Waenlast wõitma, see olgu me' püüd.
Ristipuu walmigu wõimsamal rammul,
Kodumaal Kolgata kerkigu siin —
Rööwel siis põgeneb kiiremal sammul,
Rööwel, see rööwel on: õlu ja wiin. —

Leiwahkajad.

Ma kuulsin korra koerte häält,
Kui külast läbi sõitsin;
Neid jooksis kofku siit ja säält,
Kuid rahuga neid wõitsin,
Nad tüki leiba minult said,
Sest ise purelema jäid. —

Kuid aga elureisi pääl
Mu kermu kostis warem
Küll mõni kuri laimu hääl,
Mis koerast pole parem:
Wist kõik need leiba ihkawad,
Kes ligimest nii wihtawad.

J ä ä b s e i s m a.

Küll läh'wad lendes elu eele
Mu soovid sagest ilmuma;
Ei aga tulewase teele
Ma jõua sugu waadata. —

Kus on need elu lillelaened,
Kus kuristikud kurjemad?
Kes jõuab kergitada kaaned,
Mis tulewikku warjawad?

Kui usk ja lootus armsad aimud
On tulewasest taewa maast,
Mis kujutanud wagad waimud
Su ammu uinund wanast a'ast.

Sest jääb ka minu usk ja lootus,
Jääb kindlast seisma selle n'aal,
Mis waga wanemate ootus
On nüüd ja ennemuistsel a'al.

Et märkaks.

Kes saadab ringi kõiki
Küll suwel, sügisel?
Kes annab iluläike
Neil lille hulgadel?

Kes ööl ja päewal wahet —
Du kindlast rajanud?
Kes wihma, lund ja rahet
Du pilweks ajanud,

Kes käseb päikest paista
Ja koitu lumada?
Kes õhtu ehal' ütleb:
Et peab punama?

Kes pannud linde keeled
Nii kuldsest kõlama,
Ja inimeste meeled
Nii targast mõtlema?

Waat kõrgel wälgu walge
Käib pilwe wantriga,
Et märkaks sinu palge
Ja poole waadata.

T e a d f a ?

Tead, kui palju tähti seiswad
Taemawõlwi sees?
Tead, kui palju pilwi reis'wad
Tuule tormi ees?

Tead ja lillikeste arwe
Kewadisel aal?
Tead, kui palju linde parwe
Kaugel taewa ra'al?

Tead, kui palju liiwa teri
Ilma mägedes?
Tead, kui mitmes piis'as meri
Kohab laenetes?

Ei sa tea, kuid taewa Isa
Seda selgest' teab;
Ta toob elupäiwil lisa,
Kõike meeles peab

Halja Jõulu kuuse all.

Kõrgel taewa tähte õues
Ingli koorid hõiskavad,
Lapsed, eks ka teie põues
Liigu laulu helinad ?

Waatke, tähe küünlad läikvad,
Särawad ju sõime ees,
Igapäesed Jõulu küünlad
Halja taewa telgi sees

Lapsed, mis siis meie wõime
Anniks wastu wiia tall' ?
Lähme sinna, kus on sõime,
Laulame jääl helinal ?

Pauldes lahkest ligi lä'eme
Manduses armsamal',
Selles mõttes rõõmsaks jääme
Halja Jõulu kuuse all.

ARCHIV-
RAAMATUKOGU
H. LEOKA

Mälestuse lillakesed.

ARHIIV-
RAAMATUKOGU
H. LEOKE

Sull' soowin õnne!

Just nagu pilwed tõt'wad
Siit tuule tiivula,
Mu igatsused wõt'wad
Su juurde lennata.

Sel Uueaasta päewal
Sull' tuhat terwist wiin,
Seft kallim weel kui taewas
Mul ilmas oled siin!

Sull' soowin ainult õnne
Ma tulewajel teel:
Kui Lindal oli enne,
Kui Kalew elas weel.

Sündimise päewaks.

Shuwallast waitfelt alla waatab
Hommitusel kullal päikene,
Nuit ja wärsket õnnist rahu saadab,
Mida maitses suur ja wäikene.

Kulla jumi läigib üle taewa,
Unustama sunnib elu warwa.

Õnnis hommit, mil Sind ema süles
Hoidis esimest kord põlwe pääl,
Mil find hüüdis õndsast uuest üles
Esimest kord tema magus hääl;

Nägid esmalt alles taewa walget,
Ema käsi silus armul palget.

Õnnis hommit praegu uuest loidab
Müüd Su mehe põlwe päewades,
Mil Sind oma töö ja tegu toidab
Elu tõsiduse wiisides.

Sellel samal ilul särab päike
Nagu siis, kui hällis olid wäike.

Õnnis hommit toogu kulla teri
Sinu tulewase teedele,
Seisku, heljugu Su elu meri,
Et Sa jõuaks kuldse kaldale.

Saatku ise Sinu elu laewa
See, kes koitu kaldab üle taewa!

U u e l a a s t a l.

Kiirest, kiirest aja laened käiwad
Igawiku merel edasi,
Pilgukest ei peata end päewad,
Ükski tund ei tule tagasi.

Aeg on ainult üksigi igawene—
Aja sees kõik muutlik, üürifene.

Üürifene, mis meilt mööda jõuab,
Nasta lähed, aasta tuleb pea,
Tulewikust minewik pea jõuab
Ja toob meile wanaduse wea.

Aeg on üksigi ainult igawene,
Glu, noorus ainult üürifene.

Õnnis aga, kellel kuldne lootus
Uuel ilul ikka haljendab,
Tulewikust õndsam, parem ootus
Kinnas ikka wärsket jõudu saab.

Kui ka wiletsusi väga palju,
Eootuslaened käiwad üle kalju.

Tulnud aasta, tulnud siis ka lootus
Uuel ilul rinda elama.

Tulewikust õndsam, parem ootus
Argu lõpku sinul, isamaa.

Uuel ilul särama saab päike
Looda, looda isamaa, sa wäike.

S u n n e s o o w u u e l a a s t a l .

Kõrgeste auustatud suguwenna Dr. J. Hurt'ile mitme wanawara korjaja nimel. 1892. „Sakalas.“

Wana kuld ju seisis ööde warjul,
Mõni tera liikus siin ja sääl,
Wana ilma kullamäede harjul
Sammeldanud kaljud seijsid sääl.

„Tööle mehed! Labidad ja kangid
Wõtke kärmest, aeg ju hiljaks jääb,
Kinna ette ühenduse-rangid!“
Hüüab Kalew, ise ees siis läeb.

Kange Kalew, ta ei karda waewa,
Lõhub kaljud puruks raudsel käel,
Waatab wõimsalt wana ilma taewa,
Kus weel Wanemuine mängib mäel.

Kus on kuldsed jumalate kohad,
Wanad waimuilmad ilusad,
Drjaaegsed närtfind lillesuhad,
Selgel ilul ilma järavad.

Kuldsed pildid, tuhandates maalid
Nja hõlmast ette tuuakse,
Mis on tolmund wana ilma saalis,
Uuel ilmal iluks luuakse.

Hõisates nüüd õnnesoowi kannab
Isamaa siit kuldsel keeltega,
Tänu, tänu doktor Hurt'il annab
Palawamal armul otsata!

Dh meel kava, kava Kõrgem anna,
Kalewlasel kangust eluteel,
Elulaew tal leidku õnne ranna!
Seda soowib : Gesti meel ja keel.

Larwastu kiriku pühitsemise päewal.

(Kiriku õnnistamise laululehes 1893.)

Kuis wõid, mu waim, weel aega wiita
Küüd leina-laulu nutuga ?
Dh tule, tule wõta kiita
Muukuningat ja rutuga !
Meil pühakoda waluis saand,
Sest lõpeb, mis meid kurwastand.

Su läigib kõrge kaja hari
Sääl hõbedases hiilguses,
Ja kuldne rist, me usu wari,
Sääl särab meie silma ees.
Mis kuulutab see kuldne rist ?
Meid lunastanud Jeesus Krist.

Dh tule, Issand, ise alla,
Meid palwe waimus ühenda,
Dee oma armu ukсед walla,
Su koda meile pühenda,
Et jääb su koda, jääb su rist
Meil warjuks ikka igawest.

Lahkunud lauliku Karl Krimmi mälestuseks.

— Baluwiiisid weer'wad huultest üle,
Palaw pisar paisub filmasse,
Et nüüd jälle awanud surm süle,
Euule laane närtfind lillele.

Kesfe täidab jälle tema aset?
Tõuseb küsimine rinna seeft.
Kas küll toowad ajad tulewased
Sarnast wenda, sarnast seltsimeest?

Palju, palju püüaks kaasa anda
Tänu wõlast Sulle tagasi —
Uga muud kui isamaaga kanda
Wõimalik ei ole ometi:

Minult waikest, waga tänupärga
Waimus wiin weel Sinu hauale,
Kurwalt, kurwalt tõstan filma, märga,
Iša poole palwes ülesse.

Süsa Sakala toimetaja
J. Peeti mälestuseks.

Tälle leina lained liit'wad
Kohisedes kodumaal!
Walusamad wiisid wiitwad:
Praegu põues „Sakalal.“

Maha murdnud ajamaru
Sesti õuest halja puu,
Kuiwand wiljarikas aru,
Sest nüüd leinal linnu suu.

Nõrkenud, kes rahu nõudis,
Nõrkend, närtsind igawest,
Kes tööd rahus teha jõudis,
Murtud aja marudest.

Täht, mis wagusaste wilkus
Rahwa õue rahutuld,
Waikselt waimutulest tilkus,
Kustutand nüüd jahe muld!

Magust rahu mullasüli
Tema wõtku jagada!
Tema waimuwilja küli
Isamaad jääb ehtima. —

Dh surma ingel seisa laugel!

S. P le.

Mull liigub leina pisar laugel,
Dh surma ingel seisa laugel,
Dh ära tule wõõrsiks weel!

Surm ära ähwarda nii walju,
Eal tööd weel teha wäga palju
Siin tulewikus eluteel!

Kes wanaduse waewa fängil,
Kes tülinaks on elumängil,
Meid tule sina kosima!

Miks püüad saata sinna nooled,
Kus noorus, jõud ja tööde hooled,
Ei anna aega puhata!

Siin elu alles ennast ehib,
Ea die-kuu weel õrnast lehib,
Ea õnnelikelt hõiskab keel;

Siit ära sina õisi murra,
Meil alles warajane surra,
Mad peawad wilja kandma weel.

Ea palgel alles tööde higi,
Kui tohid ja siis tulla ligi,
Surm, oma külma käega?

Sääl ära näita kolet hauda,
Kus tugew käsi taob rauda
Weel alles wõimsa wäega.

Surm, mine, mine kauge ilma!
Oh! paistwad säält sull' ohwrid silma,
Kes ootamas find ammugi.

Neid mõid sa wita oma karja,
Mu sõpra aga ikka warja
Sa, eluingel, alati.

Õnna Dr. Weste surma päeval.

Nüüd tõstab leinaheli
Siin Eesti isamaa,
Ja poege parem weli
Dn läinud hingama!

Sa kink'sid rahwal kulda
Ja waimu warale,
Dh küll Sind wara mulda
Meilt walus wiiaffe!

Nüüd katwad lillepärjad
Su hana küngast weel,
Su wendel filmad märjad
Ja kurwalt kaebab keel!

Dh õnna's rahus maga,
Sa wapper mõitleja;
Sind kaebab kawa taga
Weel terve isamaa!

Ajatiib on kärke sõudma.

Kui mind kandis hella emasüli
 Noorusnurmel lillekeste seas,
 Ei siis tunnud ma küll elutüli
 Bagaduse warjul selles eas.

Aga ajatiib on kärke sõudma,
 Oma arm ja kätti kadusid.
 Kleg neid tuli tagasi mult nõudma,
 Kustutas mu õnne ihastid.

Õndsja ema armsa hana juures
 Kallid tunnid meelde tulewad,
 Ja ma seisjan nagu templis, suures,
 Pilgud taewa poole tõusewad.

Kallis Isa, Siuu trooni poole,
 Kuhu ema waim läks elama,
 Tõstan käed ja ennast Sinu hoole
 Annan kõige oma elua'a.

Toomepuu ema haual.

Toom oma walge õitega
Mu ema hauda warjab ta,
Need õied nagu ütlevad:
„Su ema riided walgemad.“

Oh warja, warja õiepuu,
Kus magab waimu magus juu,
Et oleks hää tal hingata
All haura põhjas rahuga.

Ea waimu aga ehita
Sa ise, Dnnistegija,
Et oleks hingel riie uus,
Weel walgem, kui õis toomepuus.

Sü gise

öhtused öiefesed.

S i i s a i m a b .

Kui vaikne õhtu must ja pime
Mu ümber seisab sagedast,
Kuis aga waim siis aimab walgust
Dö läbi pime ülewast.

Siis nagu waikses, juures templis
Waim aimab Isa wagadust,
Silm waatab tänus tähte poole
Ja süda saab kui õnnistust.

Säält woolab nagu rahukaste,
Mis wäsin'd waimu kosutab,
Ja närtfind lootus nagu uuest
Dö õndsast rahust jõudu saab.

Küll ööde imeõnnis rahu
Meil pühib palju pisaraid,
Küll mitu tuhat hinge walu
Dö kaisus õnnist rahu said.

Oh õnnis öö, su sülle heidan
Kord igawesti hingama
Waim aga rändab ööde riigist
Saab uue, walge ifamaa.

Kuid aga öö nii must ja kole,
Täab selle ümber igawest,
Kes jalgab seda kallist nime,
Mis waatab alla walgusest.

K u r w a d k a j a d.

Su kõrwu kostwad kurwad kajad —
Ihm kohab, mäsjab marudest;
Su mööda jõudnud öieajad,
Tuul kohab wiisi sügiseft.

Oh sügise, sul surmahuuled,
Mad laulwad leina wiisiga,
Su waljud wihafemad tuuled
Küll täitwad hinge waluga!

Sah waluga nüüd kuulen kaja,
Mis hulwab üle wäljadedst!
Kõik loodus nagu leina maja —
See lõikab läbi südamest!

M u m e e l d e t u l e t a b.

Must sügise õhtu
Mull meelde tuletab,
Et elu aeg nii kiirelt
Kui suwi otfa saab.

Kuid aga rinnas suwi,
Siis õitseb hauani,
Kui noorus, hellad armud
Säält leida alati.

Nii lõpeb.

Tuul wiinud õied toome puust,
Ja laulud lõpaud lõo suust,
Su lõpnud ilu, lõpnud lust,
Ilm ümber ringi kurb ja must. . .

Nii lõpeb ilu, õnne läik,
Nii kaob, kustub elu käik,
Pea lõpeb mul, pea lõpeb sul
Kui nõrgal lillel, jõuetul! —

Wiimne lillekene.

Baata, kuidas juba wälja pääl
Wiimne lillekene närtsub sääl,
Walu pisaraid weel ükfinda
Põllu peenral tasa nutab ta :

„Kuhu, kuhu kõik on jäänud nad,
Teised õied, armsad, ilusad!“
Nutab lill sääl tuule, tormi ees
Wärişedes ükşi filmawees.

Tuul tal wastab: „Tali lähenes!“
Lill ta ees siis wiimşelt wärişes,
Ja siis langes mulla pinnasse
Wiimne õitsma jäänud lilleke.

Süda, kas ei sellest märka sa:
Elu tali kiire tulema!
Hõiska weel ja püüa röömušta,
Tali tuleb pea sulle ka!

Õ h t u l

I

Kui seisán õhtul õues
Ma waitse rahuga,
Ja minu süda põues
Jääb tása tuksuma;

Silm waatab tähte hulka,
Mis kõrges kiirgawad, —
Siis süda rinnas küsib:
„Oh millal sinna saad?“

II

Õhtuke jõuab,
Tuuleke sõuab
Tasasel mahedal wool.
Päike läin'd looja,
Walgust ja sooja
Kandnud meilt kaugemal' pool'.

Pilwede tiiwad
Punades wiiwad
Wiimaseid kiiresid weel,
Kaugele kannawad,
Hämarust annawad
Kustuwad kõrgemal teel.

Mulle see nagu
Näägib üht' jagu
Kaduwaft aegade wäest.
Et ka elugi
Kustumas peagi,
Nagu tiir päikese käest.

Mälestus aga
Kumab weel taga
Nagu ehade käik;
Sest siis püüa
Wooruses käia,
Kuni on eluteel käik.

G h a j a n o o r u s

Kuldne eha puna
Dh kuis ruttu kaob,
Kaugel taewa piirel
Döde hõlma waob!

Nõnda minu noorus
Drnalt hiilgab ta,
Wis kõik elu pea
Dõttab warjama!

Gha hiilgab jälle
Hiiljem õhtua'al,
Ükskord ainult õitses
Noorus elura'al.

Mil waikiwad?

Selgel ilul sinab taewas
Üle metsa, mägede,
Tähekesed jutu westwad
Rahus teine teisele.

Waikinud on maru mürin,
Mets ja meri magamas,
Wiimsed laene riismed weerwad
Randa sala sulinas.

Hinge põhjast hääled tõuswad,
Igatšufed heljuwad:
Oh mil waikiwad mu rinnas
Walu kurwad kohinad?

Kõik nii tume.

Taewas puistas kuldseid tähti
Minu elu öödesse,
Puistas hella ilu läiget
Minu põue põhjasse.

Aga elutuisud tulid
Warjuks waikse walgele,
Kustutasid kuldse läike
Igamese unesse.

Oh küll mõne tähe jume
Elu pilwist paistab weel,
Aga kõik nii tume, tume
Dormilisel eluteel.

Seepäraft lilled nut'wad.

Kui üle lilleaasa
Käib õhtul wilu tuul,
Siis kannab nagu kaasa
Ta sõnu salasuul:

Waat' lilleriik on nutul,
Neil filmad pisaras,
Üks neiu käind neil jutul,
Kes neid nii kurwastas.

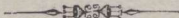
Ta rääkind walearmust
Ja kadund õnne a'ast,
Seepäraft lilled nut'wad
Weel õhtul sagedast.

W ä s i n d

Wäfind olen päewa tööst ja waewast,
Wäfind olen, elu tülinast!
Silm weel waatab igatsedes taewast,
Dtsib õnnist rahu ülewast.

Ülewal, kus kuu ja tähe läigid
Dhumeres waikfelt wilguwad,
Siina poole sõudwad mõttekäigid,
Sääl pool leian õnnist rahumaad.

Wäfind, wäfind, kas weel kaua jõuan
Tähte all siin kurwalt löndida?
Nende sekka pea ihtan, nõuan,
Sääl on minu õnnis isamaa.

Juhataja.

Lehek.

I. Kewade õied õues ja põues.

Mind laske laulda	4
Mis weel ihkan	5
Siis näen, kui sinu filmi	5
Lauldes	6
Minult Sulle	6
Kewadel	7
Su filmad	8
Nii tana	9
Su woodi ääres	9
Kaugele	10
Kui mäletan	10
Ma näen, tunnen ja aiman	11
Nii otsata kallis Sa mul	11
Põsk jäi punama	12
Muudatus	13
Mäe harjal	13
Mu meeles	14
Ma kardan	14
Su palgel	15
Need lilled	16
Minult teab	16
Su lahkus	17
Laul	17

	Lehek.
Sõ warjab	18
Ta õitſes	18
Meeles eluaja	19
Waras	19
Dh nii ſageſt püüan	20
Annid	20
Suur ſüda.	21
Tuul hulwab	21
Siis tea!	22
Sõna, pilweke	23
Glaudijale	23
Kui käisid	24
Silm wiibis	24

II. Diekeſed ifamaal ja eluraal.

See on mu ifama	26
Su pinnal	26
Kus wennad wiitwad	27
Müüd jälle.	28
Dh kuis raudu pandi	29
Kui tõusewad	30

III. Sinilillekeſed elutee ääres.

Dh ära elu purje	32
Ilm iſe ekſimisi täis.	33
Kus on ſee magus marjamaa?	34
Kui meelitab	35
Dli kord	35
Kas on need röömsad rahu kõned?	36
Kella kaja	37

	lht.
Kius ei kesta igawest	38
Kaldal	39
Kuu	40
Ahwimine	41
Sa ära, sõber, suurusta	42
Rööwel	43
Leiwa ihkajad	44
Jääb seisma	45
Et märkaks	46
Tead sa?	47
Halja Sõulu kuuse all	48

IV. Mälestuse lilledesed.

Sull soowin õune	50
Sündimise päewaks	51
Uuel aastal	52
Õune soow uuel aastal	53
Tarwastu kiriku pühitsemise päewal	54
Lahkunud lauliku Karl Krimmi mälestuseks.	55
Õnna Sakala toimetaja J. Peet'i mälestuseks.	56
Õh surma ingel, seisa kaugel	57
Õnna Dr. Weste surma päewal	58
Õija tiib on karme sõudma	59
Toomepuu ema haul	60

V. Sügise õhtused öied.

Siis aimab	62
Kurwad kujud	63
Mu meelde tuletab	63
Mii lõpeb	64

	lht.
Wiimne lilleke.	64
Dhtul	65
Cha ja noorus	66
Mil waikiwad	67
Kõik nii tume	67
Seepäraft lillid nutwad	68
Wäfind	68

ENSJ
Mihkik Avalik
Raamatukogu

S 16934

Printed 20, kop.

2 ✓